

Na 12 straneh formata A4 so v »Goráh« nanižani nekateri najzanimivejši utrinki iz življenja slovenskih gornikov v Argentini v zadnjih nekaj letih. **Blaž Razinger mlajši** tako piše, kako je skupina petih slovenskih andinistov 26. februarja 1990 pripeljala na 1958 metrov visoko goro zahodno od Cerro Capilla, ki dotlej še ni imela imena, in jo imenovala po najstarejšem planincu iz te peterice Dinku Bertoncelju »Torrecilla de Dinko«, »in sicer kljub ugovoru vodje pohoda«, se pravi Dinka, kot je zapisano v poročilu. **Damijan Eiletz in Bogdan Bertoncelj** pišeta, kako je četverica slovenskih andinistov 28. in 29. januarja 1992 splezala prek južne stene na 2257 metrov visoki Cerro Bonete, eno od višjih gorá narodnega parka Nahuel Huapi, med njimi pa je bil spet Dinko Bertoncelj. **Marjan Mavrič, Monika L. Kambič in Irena Žužek** pišejo o svojih doživetjih v različnih patagonskih gorskih predelih, **Maria Höffler-Jereb** pa se spominja nekaterih podrobnosti iz svojega življenja z Martinom (Davorinom) Jerebom, ustanovnim članom SPD Bariloče, ki je umrl pred dvema letoma. Poleg tega neumorni kronist Arko piše o slovenskem gorništvu v Argentini od leta 1988 do 1993.

Šesto številko gorniške priloge Goré sta uredila dr. Vojko Arko in **dr. Stane Žužek** ter tehnično **Tine Debeljak**, izid pa so s svojimi darovi omogočili Slovensko planinsko društvo, bariloški Slovenci in prijatelji gorá.

M. R.

Vodnik po plezališčih Slovenije

Česnov, Cedilnikov in Skokov vodnik Plezališča Slovenije (založba Sidarta, 1994) je lep za pogledati in prijeti, ni štorast za nositi in bo do svoje druge izdaje najbolj popoln vodnik po slovenskih plezalnih vrsticah. Notri je vse, kar je količkaj zanimivega in varno opremljenega: 38 plezališč z vsemi svojimi 1259 smermi. Ta popis je s pomočjo lokalnih plezalcev pripravil **Tomo Česen**, porisal pa je vse stene **Danilo Cedilnik**, izredno natančno in pregledno. Večina sten je predstavljena najprej miniaturno, potem pa po delih. Popoln popis vseh smeri v stenah in natančne skice onemogočajo, da katerikoli smeri ne bi našli.

Temu pohvalnemu uvodu bi moral slediti uničujoči »Ampak, ...«. Ampak zaenkrat v knjigi pri najslabši volji čisto nič slabega ne najdem (da ne bo pomote: dobil sem samo recenzijski izvod, pa sok in piškote na tiskovni konferenci), pa še edina te vrste je pri nas. Knjiga je taka, kot bi jo napisal sam, če bi imel denar, čas, informatorje, oblikovalce, risarje, soferja in talent. Ker taka knjiga onemogoča kritični ekshibicionizem, se lahko kritika hitro neha — ampak še dobro, da imamo ne le plezalne, ampak tudi

kritične priročnike, ki ukazujejo kritikastru povedati še nekaj o ustvarjalnemu razvoju pisca, o bralcu, o drastičnem razkoraku med avtorjevo intenco in realnim učinkom, izvirnosti ipd. Ampak tukaj nima posebnega haska ugotavljati avtorjevega razvoja ali padca (Česnovi prejšnji vodniki so iz drugega filma, Cedilnik, mislim, prvič riše vodnik, Sidarta pa nadaljuje vzorec iz 111 izletov). Porabnikov je, če bi štel le prodane izvode, zelo malo, pod tisoč, knjiga je torej namenjena elitni publiki — jaz sem pa mislil, da postaja športno plezanje množičen šport! Vendar se je pokazalo, da veliko tako imenovanih alpinistov vodnika sploh ni kupilo in da je povprečen slovenski alpinist kljub imenitni tekmovalnosti tega športa še vedno, bi rekel, metodološko zabit. (Aaa, končno nekaj za kritizirati!). Intenca in učinek? S tem je vse v redu, kot že rečeno. V vodniku so vse meni potrebne informacije: orientacija stene, najprimernejši čas za plezanje, karakteristika stene, prenočišča, majhen zemljevid z vrisanim dostopom do stene in še grafikon, ki pove številčno zastopanost smeri posameznih težavnostnih stopenj v vsakem vrtec. To je izvirnost: netradicionalna, pa zelo uporabna informacija, ki jo dopolni še preglednica z naslovom Razvrstitev plezališč po težavnosti smeri, ki pomaga izbrati vrtec po plezalčevi meri, bi se reklo. In izvirni so še priporočeni časi za dostop do sten.

To je predvsem enkrat sodobno. Poleg tega pa je treba poudariti, da je vodnik tudi malo naravovarstven. V uvodu navaja k skrbi za okolje, pove, kdaj je, na primer, v Podpeči odsvetovano plezati (kar bi bilo fino še bolj poudariti) in nagovarja, naj nove smeri opremljajo le tisti, ki znajo to opraviti varno in za dolgo časa. Upajmo, da bo priporočilo vsaj malo zaleglo, še posebej, ker ne kaže, da bo načrt **Igorja Jamnikarja** o enotni varni opremljenosti slovenskih plezališč kmalu realiziran.

Sama hvala torej! Vodnik sem v teh nekaj tednih močno zmrcvaril: pustil sem ga na dežju in popacal z medom (kot se frikotu spodobi, ne s klobaso), da bom moral priti do novega. Čisto zares!

Aleš Bjelčevič

Tone Cevc: Velika planina

Velika planina je naša največja visokogorska planina, danes le dobro uro oddaljena od glavnega mesta Ljubljane. Za pastirji, divjimi lovci, iskalci rud so ta prelepi del slovenske zemlje pričeli po prvi svetovni vojni odkrivati tudi planinci, smučarji in turisti. Prek Velike, Male in Gojske planine vodijo številne planinske poti: iz Stahovice, Kopišča, Kamniške Bistrice ter Črnivca, Kranjskega Raka, Luč in Korošice. Ob lepem vremenu, ob koncih tedna,